

EN DE WINNAAR IS ...

Gokken is als vloeken; we weten dat het niet fraai is maar we hebben het allemaal al gedaan en zullen het nog doen.

Gokken, wedden, spelen... zit in onze genen van jongs af aan. Zonder het te beseffen werden we besmet. Eerst heel onschuldig maar het vervolg is onbekend.

Als jongeling is 'gaan we wedden' de eerste move en de inzet is laag. Later ziet ge de bode van het ACV zegelkes plakken, moeder hoopt wat te winnen.

In de Post zijn er lotjes te koop van de koloniale loterij, pa speelt op de Prior en vult de dag voor een grote koers in het lokaal de goklijst in met drie renners. Op de zettingen komt men rond met lotjes van de sneltombola, ge kunt wedden op uw getal.

Ooit zag ik geld onder de kooi liggen op de zetting bij drie liefhebbers. Ze hadden gewed, denk ik? Heden ten dage zie je langs drukke wegen gokkantoren en casino's. De dagbladwinkels puilen uit van de lottoprodukten.

Via het internet kan u 24 op 24 gokken...

Moet men zich nog afvragen vanwaar die drang dan komt?

Het heeft altijd bestaan en heeft al veel miserie onder de mensen gebracht want het is één van de vele verslavingen die moeilijk omkeerbaar is.

Hoe slechter de tijden, hoe meer mensen die alles inzetten om het grote lot te winnen. Maar het omgekeerde is vaak hun lot.

De overheid gaat nu proberen om de reclame te verbieden. Maar zolang er lotjes zijn zal de gokker nooit stoppen!

Een braver vorm is 'de quiz'. Niet illegaal, niet verslavend voor de deelnemer maar wel een beetje voor de toeschouwers.

Ik herinner mij als achtjarige nog de '100.000 of niets' op de BRT eind de jaren '50. Iedere zondagavond was er een schiftingsaflevering onder leiding van Tonny Corsari, Bob Van Bael of Pros Verbrugge. De deelnemers, allen met een diploma om u tegen te zeggen, zaten in kostuum naast elkaar met een asbak en puntenbordje als enige attributen.

De jury zat aan een tafel met eveneens een asbak want, roken mocht.

Het was het begin van de televisiewereld in België en iedereen keek zijn ogen uit naar dat wonderlijk ding. Op zondagavond zaten de huiskamers waar er een TV was vol met burens en familie.

U kon gerust in uw blote flicker door de straat lopen, niemand zou u gezien hebben.

Twee zaken mocht u zeker niet: voorbij het klooster lopen want de nonnen zouden u hebben gezien en de achtervolging hebben ingezet. Ook voorbij de pastorie was niet aan te raden, hoho.

We waren wel geen Chinezen maar we kopieerden en op zaterdagavond waren er overal ten lande quizjes in cafés en zaaltjes onder de gevestigde maatschappijen. Het bracht veel volk op de been en Echocommentator Bob Van Bael had het in de gaten gekregen bij zijn bezoeken aan de landelijke dorpen en gemeenten op zoek naar de eerste 'reality-tv'.

Het gevolg was dat de BRT en ook de andere nog zoekende zenders zich smeten op de 'de quiz', een kijkerskanon. Alles kwam aan bod: sport, muziek, algemene kennis... Herinner u 'Rad van fortuin', 'Hoger – Lager', 'Wedden dat', 'Eén tegen honderd', 'De slimste mens', 'Blokken'... en nog wel honderd!

Maar wat op mijn oogvlies is gebrand, is wel de reportage in Echo met de vier oudere gemeentewerkmannen die een paar kasseien moesten leggen voor de ingang van het kerkhof, begeleidt door het liedje van Louis Neefs zaliger '*Als ik ooit eens 5 minuten tijd heb*'. Voor mij de beste reportage ooit: twee met de handen in de zakken, één die kijkt en blijft kijken naar de put en de laatste die je ziet denken: "*'t Zal voor morgen zijn.*" Machtig!

Het moet begin de jaren '60 geweest zijn, de quizjaren.

Iedereen spaarde voor een tv en waar er één stond was er ook altijd bezoek. Zoveel dat men bang werd een antenne op het dak te zetten en deze op de zolder hield.

Op een morgen kwam de facteur bij de voorzitter van de vinkenmaatschappij 'De Zatte Zangers', wat eigenlijk 'De Zachte Zangers' moest zijn, (maar ja... mijn maatschappij 'De Zingende Pintenierkes' moest ook 'De Zingende Pintelierkes' zijn...) binnengestormd met een grote enveloppe van de BRT.

Niet normaal! In de brief stond dat de BRT de finale van de '*cafésportenquiz*' rechtstreeks zou uitzenden op zaterdagavond 26 mei. Tien maatschappijen per provincie moesten eerst onderling quizen in hun sporttak en dan pas de beste speler naar Brussel sturen voor de finale.

Voor West-Vlaanderen waren het de duivenmelkers, voor Oost-Vlaanderen de vinkeniers, voor Antwerpen gingen de tapbiljarters en voor de Limburg de schutters. Ze hadden nog drie maanden om de beste te selecteren. De prijs was 2000 frank en eeuwige roem... Voorzitter Frans was van zijn melk en had een stevige borrel nodig om dit allemaal te vatten. De facteur zag zich al zitten op de BRT, want hij was ook lid.

Een paar weken later waren er wekelijks vier slagvelden in de Vlaanders en er werd gequized dat de stukken ervan af vlogen. Wonder boven wonder mocht voorzitter Frans van 'De Zatte Zangers' naar Brussel op 26 mei om de eer van de vinkeniers te verdedigen.

Maar de zenuwen waren op zijn darmen geslagen en op 25 mei lag hij uitgeteld in bed met twee grote nachtemmers naast zich.

Afzeggen was geen optie want daar zou de BRT niet mee kunnen lachen. Dus besloot men van een vervanger te sturen, maar niemand durfde, of toch... stotteraar Jef, 'de vloeker', zag het wel zitten.

Eén probleem: hij begon iedere zin met een hakkel en één of andere vloek net als zijn vader en grootvader; de nagels van de pastoor zijn doodskist. Jef werd op 26 mei in de kuip geweekt, geschoren, geknipt en in het kostuum gestoken van een gelijk gebouwde.

De burgemeester, die eveneens in beeld mocht komen, voerde Jef naar Brussel naar het BRT-gebouw. Alle tv-toestellen stonden al een half uur voor 'De Quiz' op te warmen in het dorp en overal zaten de supporters met een bang hartje. De pastoor zat al in zijn bed van de schrik.

20 u: Tony Corsari is de quizmaster van dienst en stelt de vier finalisten per provincie en per specialiteit voor.

Jef, die een toebaksjiekker is, zoekt de spekelbak die er niet is en zet de asbak naast zijn stoel op de grond. De programmaleider heeft het gezien en doet teken naar TC om Jef als laatste te nemen.

Vijf vragen per deelnemer, 1 punt per vraag, 1 kort antwoord, alles is duidelijk en hopelijk voor Jef ook. De biljarter van Antwerpen mag de spits afbijten, heeft de drie eerste juist, maar wanneer TC vraagt welke voetbalploeg kampioen

speelde komt zijn chauvinisme boven en antwoordt: “*Den Antwerp natuurlijk*”, en ‘puut’... ’t is Molenbeek!

Nog één te gaan en deze is: “Noem drie randgemeentes van Antwerpen”. De stoter bekijkt Tony C zo met een grijnslachje van: “De moeilijke waren op zeker?” en antwoordt: “Boerengat, Polder en parking.” Puut, Puut en Puut: 3 op 5 en naar de volgende.

De schutter op staande wip is al na drie vragen zelf gewipt want het lukt hem niet van een antwoord te geven binnen de gestelde tijd: nul op vijf en terug naaaaar de Limmbuurg.

De West-Vlaamse duivenmelker had de drie eerste ook juist en werd zenuwachtig want nog één en hij nam de leiding. Tony C vroeg in welke stad de ‘Menenpoort’ staat. Onze melker glimlachte en zei met zelfzekere luide stem: “*Iepre wej*.” Puut. De jury kwam tussen om de protesterende deelnemer te kalmeren met de uitleg dat het ‘Ieper’ is en niet ‘Iepre wej’. Westflut Leon was van zijn melk en alles moest gered worden met de laatste vraag: “Noem een vervoermiddel met één wiel.” Leon zijn lachske was terug, gemakkelijk verdiend punt dacht hij en zei: “Puppegalle”, en stak zijn beide armen al omhoog. Maar een ‘puuut’ volgde want het moest ‘kruiwagen’ zijn.

Gans West-Vlaanderen stond in brand. 3-0-3 en Jef moest nog aan de beurt komen, de hoop van vinkenspelend Oost-Vlaanderen. Jef zijn asbak was al bijna vol, hij moest pissen, had dorst en zijn geduld begon op te geraken.

De producer had het in de gaten en deed teken naar TC om er wat spoed achter te zetten: korte vragen, korte antwoorden en snel ‘ting’ of ‘tuuut’.

In het lokaal en ver daarbuiten werd iedereen stil want met Jef wist ge nooit. Zou hij het nog weten dat hij niet mag vloeken en hakkelen?

Eerste vraag: “Noem mij het opperwezen.” Jef hoorde het donderen in Keulen, draaide zijn sjiek nog eens rond in zijn mond, wist het niet en mompelde zijn eerste vloek: “GOD-GOD-VERD... ” Maar de jury drukte op de bel: juist, GOD.

Jef kreeg een bordje met de ‘1’ in zijn bakje geschoven, gejuich in Oost-Vlaanderen.

Tweede vraag: “Welk woord gebruikt een Fransman om te zeggen dat hij het niet eens is?” Jef ziet het nu ook bliksemen in Keulen, heeft de vraag maar half

verstaan, slaat zijn handen voor zijn ogen en zegt: “NON-NON DE DJU...”. Juist, NON, opnieuw de bel en punt nummer twee!

Jef begint het leuk te vinden maar begrijpt er niets meer van. Vraag drie: “Wat komt er na miljoen?” Jef zit nu in een wolkbreuk, doet alsof hij nadenkt maar hij voelt dat het derde punt ver weg is en zegt van frustratie: “Miljaar-miljaar de dju...” en hoort de bel, hoho.

Nog één juist antwoord en de buit is binnen. Jef mikt nog eens op de asbak, Tony drijft de spanning nog wat op, de jury hun sigaar is aan haar laatste trekken bezig, de vinkeniers houden hun adem in. Vraag vier, mogelijks de laatste en alles bepalende vraag: “Ligt Boezoemboera ver of dicht bij Kisangaliestad?”

Wa was da? Jef vindt het plots niet leuk meer, gans O-VI is er van overtuigd dat het opgezet spel is om Jef te nekken. Wie weet dat? Alle ogen zijn op Jef gericht. Hij heeft vijftig procent kans maar de tijd dringt. Hij krijgt het op zijn zenuwen, loopt rood aan, stelt zich recht... en zegt “Ver-ver...do... 'k ben hier hier weg”, maar hij hoort de bel: “Ting ting ting.” Ze hebben een winnaar!

Overal in de Oost-Vlaamse vinkenlokalen gaat ook de bel in de toog.

Jef krijgt de trofee, 2000 frank en de titel van ‘De slimste cafésporter van Vlaanderen’.

Jef ging voortaan door het leven als de slimste vinkenier en kreeg bij de huldiging op het gemeentehuis een kader cadeau met daarop de gekende spreuk: “*God ziet U, hier vloekt men niet.*”

Maar in het lokaal hangt: “*Hier MAG men vloeken, maar uw pint betalen MOET!*”